

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет романської філології і перекладу
Кафедра теорії та історії світової літератури

КУРСОВА РОБОТА

з зарубіжної літератури на тему:
«Гібридизація жанрів у постмодерній літературі на прикладі роману
«Тінь Вітру» К. Р. Сафона»

Студентки III курсу групи МЛі 01-20 Спеціальність 035 Філологія
спеціалізація
035.051 Романські мови та літератури (переклад включно), перша –
іспанська

Ступінь вищої освіти: бакалавр
Черненко Михайла Андрійовича

Науковий керівник:
к.ф.н., ст.викладач Романова С. В.

Національна шкала _____

Кількість балів _____ Оцінка ЄКТС _____

Члени комісії:

_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)

Київ 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ЛІТЕРАТУРИ ЕПОХИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ В АСПЕКТІ РОЗВИТКУ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ ОСТАННЬОЇ ТРЕТИНИ ХХ СТ.....	5
1.1 Особливості епохи постмодернізму в іспанському літературному процесі.....	5
1.2 Вплив постмодернізму на розвиток світової художньої літератури.....	10
Висновки до розділу 1.....	11
РОЗДІЛ 2. ГІБРИДИЗАЦІЯ ЖАНРУ У РОМАНІ К. Р. САФОНА «ТІНЬ ВІТРУ».....	13
2.1. Поєднання детективного, готичного та романтичного у романі «Тіні вітру».....	13
2.2. Елементи історичного роману та зображення концепту війни	15
Висновки до розділу 2.....	17
ВИСНОВКИ.....	18
СПИСОК	ВИКОРИСТАНИХ
ДЖЕРЕЛ.....	20

ВСТУП

Актуальність. Вплив постмодернізму на розвиток світової художньої літератури полягав у зміні підходів до створення творів, розширенні можливостей авторів та читачів, а також у зміцненні зв'язку між літературою та іншими сферами культури. Цей рух привів до появи нових творчих форм і сприяв розвитку експериментальної літератури, що продовжує впливати на сучасний світовий літературний ландшафт.

Постмодерністська література - це літературний напрямок, що виник у другій половині ХХ століття, який характеризується відмовою від традиційних літературних форм та стилів, та постійним використанням експериментальних технік та новаторських підходів до написання [Сикало]. Він став відомий наприкінці 1950-х і на початку 1960-х років як реакція на пошуки сенсу модерністською літературою у світлі значних порушень прав людини під час Другої світової війни.

Найдавніші епохи іспанської постмодерної ідеології сягають 1940-х років, Saldaña Sagredo серед інших, визнає, що: «Незважаючи на те, що відбулися зміни, які підтверджують перехід від «сучасності» до постмодерну, іспанська поезія є частиною міжнародного руху оновлення поетичної мови, яке відбувається після Другої світової війни, і, таким чином, багато іспанських поетичних текстів цього періоду, на додаток до інтеграції в міжнародну мистецьку сцену, виразно інтернаціоналістичні та реагують на зміни в чутливості, що передбачає побудову нової естетичної парадигми» [Saldaña Sagredo: p. 20.].

Карлос Руїс Сафон (Carlos Ruiz Zafón) - іспанський письменник, який здобув широке визнання у світовій художній літературі ХХ-ХХІ століть. Його особливий внесок полягає в створенні серії романів, до якого входить роман «Тінь вітру». Цей роман став справжнім світовим бестселером і отримав величезну популярність. «Тінь вітру» входить до числа книжок в

іспанській мові, що найбільше продаються. Він був перекладений багатьма мовами і визнаний критиками як шедевр сучасної літератури.

Таким чином, враховуючи вищевказане, нами **мета дослідження**: прослідкувати гібридизацію жанрів у постмодерній літературі на прикладі роману «Тінь Вітру» К. Р. Сафона.

Завдання дослідження:

- показати вплив постмодернізму на розвиток світової художньої літератури;
- висвітлити особливості епохи постмодернізму в іспанському літературному процесі;
- продемонструвати поєднання детективного, готичного та романтичного у «Тіні вітру»;
- відокремити елементи історичного роману та зображення концепту війни у романі.

Об'єкт дослідження: постмодернізм в іспанському літературному процесі.

Предмет дослідження: роман «Тінь Вітру» К. Р. Сафона.

Методи дослідження. Під час роботи над темою дослідження було застосовано загальнонаукові, так і спеціальні методи досліджень. Такі як: методи наукової абстракції, аналізу та синтезу, систематизації та узагальнення опрацювання спеціальної наукової літератури, основних теоретичних праць, ресурсів Інтернет щодо окремих теоретичних положень теми роботи.

Структура роботи. Курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків та списку використаних джерел. Загальний об'єм роботи: 20 сторінок.

РОЗДІЛ 1. ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ЛІТЕРАТУРИ ЕПОХИ ПОСТМОДЕРНІЗМУ В АСПЕКТІ РОЗВИТКУ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ ОСТАННЬОЇ ТРЕТИНИ ХХ СТ.

1.1. Особливості епохи постмодернізму в іспанському літературному процесі

На початку 90-х рр. ХХ ст. почалася повсюдна відмова від використання постмодерну для позначення сучасної реальності. Інструментом осмислення нинішнього стану суспільства стало спочатку поширення аморфної ідеї «радикалізованої модерніті». З часом було проголошено думку, згідно з якою епоха постмодерніті є не історичною наступницею модерну, а його реконструюванням. Пізніше дослідники почали використовувати термін «після модерну». Зазначалося також, що постмодерн можна розглядати як завершений етап, де модерн виявився в найбільш цілісній формі.

Найсуттєвішою філософською відмінністю постмодернізму є перехід від класичного антропоцентристського гуманізму до сучасного універсального гуманізму, екологічний вимір якого охоплює все живе – людину, природу, Всесвіт. У політичній культурі постмодернізм означає розвиток різноманітних форм постутопічної думки. У філософії – торжество постметафізики, постраціоналізму, постемпіризму. В етиці – постгуманізм постпуританського світу, моральнісну амбівалентність особистості. Представники точних наук тлумачать постмодернізм як стиль постнеокласичного наукового мислення. Психологи вбачають у ньому симптоми панічного стану суспільства, есхатологічної туги індивіда. Мистецтвознавці розглядають постмодернізм як новий художній стиль, який відрізняється від неоавангарду поверненням до реальності, сюжету, гармонії [Ліотар].

Лідер філософії постмодернізму Жак Дерріда (хоча він не визнає поняття "постмодернізм") вважає деконструкцію способом художньої трансформації філософії на основі даних гуманітарних наук, естетики, мистецтва. Дослідники зазначають, що йдеться не стільки про руйнування, скільки про реконструкцію, "ре композицію" заради досягнення того, як була сконструйована певна цілісність.

Важливою ознакою мистецтва постмодерну стали синтез, синкретизм, синестезія, адже тут можна бачити злиття різноманітних якостей, властивостей, прийомів, форм, жанрів, стилів. Постмодернізм реабілітує у новій якості художню традицію класики, академізму, реалізму, яку активно гнобили протягом ХХ століття. Сучасний митець прагне поєднати істини та принципи (часто протилежні) багатьох людей, націй, культур, релігій, філософій. Синтезуючи різноманітність мистецьких форм, постмодернізм підтверджує свою готовність до діалогу і консенсусу з будь-якою культурою.

Інновації, які найбільш чітко виявилися в останні десятиліття в іспанській поезії – і які сприяли стандартизації «постмодерної» концепції – більше пов'язані з «фокусом вірша, грою перспектив і певними метапоетичними рисами, ніж з його темою. Концепція відкритого тексту, важливого не як сховище смислів, а радше як стимул до постійних відкриттів, читань і перечитувань», накладання традиційного та «сучасного» у баченні постійного та незмінного твору, під час читання якого простий глядач, відкинувшись на спинку стільця, чекає поки письменник підкаже йому і покаже йому правду своїх творів. Аксиоми, на яких базується теорія рецепції, і принципи, які захищаються, набувають тут важливого значення, наприклад, від Ізера чи Яусса до Барта чи Еко. Вірш задуманий як кластер невизначеностей, які читач має оновити та структурувати, щоб досягти, у таким чином, сенс цього; Таким чином, вірш постає перед нами як структура, яка може проявлятися по-різному. Таким чином, значення

ніколи не є закритою та усталеною сутністю, радше пластичність вірша тягне за собою його семантичну множинність. Ми стикаємося з «невизначеним тлумаченням».

Такий сучасний підхід до літератури провокує використання нових текстових хитрощів що форсує прийом, не узгоджений з автором. Читання літературного твору стає процесом, сповненим неясностей, які читач повинен конкретизувати. Еко порівнює роботу, розгадану одержувачем, із розробкою мозаїки, де безліч плиток потрібно структурувати та впорядкувати, але де вони можуть знайти різні просторові розташування, щоб надати сенсу цілому. Ми стикаємося з викликом невизначеності. Читач свідомо залучається до твору і запрошується «брати участь у процесі його створення та відтворення» [Eva Álvarez Ramos].

Дестабілізаційні процеси, що відкривають сприйнятливі перспективи, щоб прямо кваліфікувати постмодерну літературу можна підсумувати під тим самим заголовком: «одночасність», яка розуміється як така послідовність різноманітних елементів: перспектива, мова, теми, значення, жанри... які поєднуються одночасно в одному тексті.

Вони укладені в цьому понятті, тобто це не лише використання різних мовних рівнів і використання різних мов, але також цей термін охоплює такі техніки, як переписування, карнавалізація чи маскування – про що вже говорив Хасан – і гібридизацію загалом, яка відкриває шлях до еkleктичної літератури, у якій пастиш і колаж є хорошими прикладами такої однаковості використовуваних кодів і тієї бажаної двозначності, яка передбачає участь – завжди активну – отримувача в літературному процесі. Фостер стверджує, що «пастиш - це офіційний стиль постмодерністського табору». Урданібія визнає, що використання текстових практик, таких як пастиш і колаж вони є нічим іншим, як прямим наслідком часу, в якому домінували фрагментація, розкол, скептицизм або розповсюдження.

Таким чином, необхідно використовувати зазначені сатиричні імітаційні хитрощі, щоб компенсувати недоліки постмодерністської думки, «такі явища, як пастиш, колаж, роздвоєння та шизофренічна позиція, яка часто призводить до пошуку в інших часах того, чого нам бракує зараз». Хатчон, зі свого боку, визнає, що пародії, пастиші чи іронічні цитати зазвичай вважаються центральним явищем постмодернізму, яке визнають як критики, так і захисники [Cfr. DEBICKI].

Інновації, притаманні постмодерну, не проявляються в літературі – так само, як вони не виявилися у філософії, архітектурі, економіці, політиці чи суспільстві – раптово й узагальнено. Хоча, як правило, існує глобалізуюча думка вказувати на шістдесяті, точніше на період, відомий як шістдесятництво – як поворотний пункт у поетичних змінах, які відкривають шлях до постмодерну, це правда, що з початку 20-го століття ми маємо деякі твори, які торують шлях і, поступово, вводять ці нові поетичні нотки». Протягом першого післявоєнного періоду ми також можемо знайти короткі уривки постмодерну, такі як використання повсякденної мови та використання інноваційної теми на літературній сцені. Так, ми маємо підтвердити, що, літературна творчість цього періоду повинна бути оформлена в рамках сучасного періоду, оскільки існує більше персонажів, які пов'язують його з ним, ніж елементів, які наближають його до постмодерну, хоча двері залишаються відкритими і великі зміни, які відбудуться незабаром, уже починають набувати форми.

У 1970-х роках постмодерні риси проявилися безпосередньо й аж ніяк не двозначно, і ми можемо говорити з повним правом і без будь-якої двозначності про стовідсоткову постмодерну літературу, підтримувану підтримкою всіх критиків, які однозначно вказують на явний розрив з усім вищесказаним [Eva Álvarez Ramos].

Постмодернізм є більше індивідуальним стилем, ніж колективним – із сенсом групування в поетичні покоління – оскільки включення такого

ідеологічного позиціонування в часові рамки є нічим іншим, як помилкою. Незважаючи на те, що більшість критиків погоджуються говорити про постмодерністський рух із покоління сімдесятих, чимало є поетів покоління півстоліття, які пишуть твори за заповідями постмодернізму. «Експедиція, яку ми розпочали через постмодерні ідеологічні передумови, засновує свій базовий табір навколо покоління півстоліття, знаходить своє найбільш стисле й доречне представлення у сімдесятих роках і, отже, підтримується аж до літературного сьогодення: на своїх починаннях постмодерна естетика проявлялася в дуже неоднорідно і перепліталися між собою, і її три головні напрями були напрямками антимодерного, регуманізуючого та відданого мистецтва. У п'ятдесяті роки це мистецтво досягло свого розвитку більш однорідним [...]. Потім відбувається очевидний розрив (особливо в поезії з появою зовсім нових поетів), який сьогодні, як ми знаємо, не був таким, оскільки насправді це було продовження попередньої естетики [...]. І, нарешті, починаючи з сімдесятих років, можна сказати, що ми живемо в момент повної еkleктики, і це з повним усвідомленням перебуваючи в епосі постмодерну» [CAÑAS, D.].

На думку науковців, не потрібно обмежувати мистецьку тенденцію іспанської літератури тимчасовими межами, оскільки епістемологічні грані зазначеної течії роблять їх появу в різні моменти у окремих поетів, а не узагальнено, і саме ця подорож утворює постмодерну ідеологію та формує її як систему мислення, що відображається в мистецтві.

1.2. Гібридизації жанру в постмодернізмі

Модерністська (або сучасна) література, наголошувала на пошуку сенсу, пропонуючи автора як творця порядку в стилі просвітництва та оплакуючи хаотичний світ — прикладами є Джеймс Джойс, Т. С. Еліот та Вірджинія Вулф. Однак після низки порушень прав людини, що сталися під час і після Другої світової війни (включаючи Голокост, атомні бомбардування Японії та інтернування японців у США), письменники почали відчувати, що сенс є неможливим пошуком, і що єдиний спосіб рухатися вперед – це повністю прийняти безглуздість.

Типовими прикладами постмодерністської літератури є «Веселка гравітації» Томаса Пінчона, «Бойня-п'ять» Курта Воннегута та «Пастка-22» Джозефа Хеллера. Теоретики літератури, які кристалізували постмодерн у літературі це: Ролан Барт, Жан Бодріяр, Жак Дерріда, Хорхе Луїс Борхес, Фредрік Джеймсон, Мішель Фуко та Жан-Франсуа Ліотар [9].

Таким чином, постмодерністська література відкинула (або спиралася) на багатьох прихильників модернізму, включаючи уникнення сенсу, посилення фрагментації та безладу, а також ініціювання серйозних зрушень у літературній традиції.

Постмодерністська література ґрунтується на таких основних ідеях:

- 1) Прийняття випадковості. Постмодерністські твори відкидають ідею абсолютного сенсу і замість цього приймають випадковість і безлад. Постмодерністські романи часто використовують ненадійних оповідачів, щоб скористатись крайньою суб'єктивністю та перешкодити читачам знайти сенс під час історії.
- 2) Грайливість. У той час як письменники-модерністи жалкували за порядком, постмодерністські письменники насолоджувалися цим, часто

використовуючи такі інструменти, як чорний гумор, гра слів, іронія та інші прийоми грайливості, щоб заплутати читачів і історію.

- 3) Роздробленість. Постмодерністська література взяла фрагментацію модернізму та розширила її, перемістивши літературні твори більше до колажних форм, часових спотворень та значних стрибків у характері та місці.
- 4) Метафікція. Постмодерністська література підкреслювала безглуздість і гру. Постмодерністські письменники почали експериментувати з більшою кількістю метаелементів у своїх романах та оповіданнях, привертаючи увагу до штучності своїх робіт і нагадуючи читачам, що автор не є авторитетною фігурою.
- 5) Інтертекстуальність. Багато постмодерністських авторів писали свої роботи відкрито в діалозі з іншими текстами. Методи, які вони використовували, включали пастиш (або наслідування стилів інших авторів) та поєднання високої та низької культури (письмо, яке стосується тем, які раніше вважалися непридатними для літератури) [9].

Висновки до розділу 1

Особливості епохи постмодернізму в іспанському літературному процесі включають наступні висновки:

Полістилістичність та еkleктика: Іспанський постмодернізм характеризується широким спектром літературних стилів і технік. Літературні тексти можуть поєднувати різні жанри, використовувати цитати з класичних творів, писати у різних мовах або використовувати мовні гротески.

Інтертекстуальність: Постмодерністська література в іспанському контексті часто експлікує взаємодію з іншими творами і культурними

контекстами. Автори використовують цитати, аллюзії та відсилання до інших текстів для створення нового значення і взаємного діалогу зі читачем.

Розмиття меж жанрів: В іспанській постмодерністській літературі спостерігається розмиття меж між прозою, поезією, драмою та іншими жанрами. Твори можуть включати елементи фантастики, містики, автобіографії та інших жанрових комбінацій.

Металітературність: Постмодерністські письменники в Іспанії активно використовують метатекстові елементи, що вказують на самопізнання акт літературного процесу. Це може бути виражено у формі коментарів автора, розмов між персонажами про письменство або самоаналізу авторського мовлення.

Політична та історична проблематика: Постмодерністська література в Іспанії часто займається політичними та історичними питаннями, зокрема, спадщиною франкізму, колоніальним минулим, національною ідентичністю тощо. Вона ставить під сумнів офіційні історичні наративи та розкриває багат шаровість цих питань.

Іронія та гра зі словом: Постмодерністські письменники в іспанському літературному процесі використовують іронію, гумор та гру зі словом. Вони часто використовують словесні ігри, грайливість стилю та непередбачуваність мовлення для створення ефекту перевернутого сенсу та парадоксів.

Відкритість до новаторських форм: Іспанський постмодернізм проявляє відкритість до експериментів та новаторських форм. Він активно використовує нові технології, такі як цифрові медіа, інтерактивність та інші форми мультимедіа, для створення літературних творів.

РОЗДІЛ 2. ГІБРИДИЗАЦІЯ ЖАНРУ У РОМАНІ К. Р. САФОНА «ТІНЬ ВІТРУ»

2.1. Поєднання детективного, готичного та романтичного романів у «Тіні вітру»

За своїй заслугами Карлос Руїс Сафон вважається одним із найвидатніших іспанських письменників своєї епохи і залишить помітний слід у світовій художній літературі ХХ-ХХІ століть. Його твори відзначаються як поетичністю, так і заглибленням у людську психологію, таємницями і магією, що зробило його незабутнім і унікальним письменником. Особливості творчості Карлоса Руїса Сафона роблять його одним з найулюбленіших та найвпливовіших сучасних письменників у світі літератури. Зокрема, це такі як:

1) Романтизм і магічний реалізм: Твори Сафона часто переповнені романтичними елементами, магічними образами та містичним настроєм. Він вміло поєднує реалістичність з фантастичними елементами, створюючи особливу атмосферу та привабливість своїх романів.

2) Культура та історія Барселони: Барселона, місто деяких його найвідоміших творів, виступає важливим символом у творчості Сафона. Він детально досліджує історію, архітектуру та культуру міста, надаючи йому особливий характер та містичну ауру.

3) Любов до літератури: У творах Сафона присутня сильна любов до літератури. Він часто включає літературні посилання, цитати та відсилання до класичних творів. Література сама стає головним героєм, створюючи інтриги та розкриваючи таємниці.

4) Багатопланові персонажі: Романи Сафона характеризуються глибоко прорисованими персонажами. Він надає їм складність, внутрішній

конфлікт та розкриває їхню психологію. Через це читачі можуть легко співчувати та співпереживати героям його творів.

5) Майстерне використання мови: Карлос Руїс Сафон має винятковий талант у використанні мови. Його проза багата на виразність, поетичність та витонченість. Він володіє майстерністю слова і здатністю створювати образи, що залишають незабутній відбиток у читача.

Найбільш відомим твором Карлоса Руїса Сафона є "Тінь вітру" (*La sombra del viento*), який був опублікований в 2001 році. Цей роман відзначається складною інтригою, глибокими персонажами та багатим стилістичним оформленням. Він поєднує елементи романтичного історичного роману, детективу та містики. "Тінь вітру" розповідає історію юного Даніеля Семпере, який відкриває таємницю письменника Хуліана Каракса та його книжки "Тінь вітру". Це літературне дослідження виносить на перший план змагання з таємничим персонажем, який хоче знищити всі примірники книги.

Завдяки своїм творам, Карлос Руїс Сафон здобув міжнародне визнання і став одним з найпопулярніших іспанських авторів сучасності. Він зумів створити свій власний стиль, що принесло йому великий успіх та шану серед читачів та критиків.

Ось деякі прояви цього визнання:

Міжнародна популярність: Його головний роман "Тінь вітру" став справжнім світовим бестселером і отримав велику популярність у багатьох країнах. Книга була перекладена на багато мов і продана мільйонами примірників. Це дозволило йому здобути широку аудиторію та популярність поза межами Іспанії.

Літературні нагороди: Сафон був нагороджений численними престижними літературними преміями. Наприклад, його роман "Тінь вітру" отримав нагороду "Еспартако" за найкращий іспанський роман, а "Ангелушка туманів" була відзначена премією "Барселона-2009". Ці

нагороди свідчать про високу оцінку та визнання критиками та літературними експертами.

Переклади: Твори Сафона були перекладені на багато мов і мають своїх прихильників у різних країнах. Це дозволяє йому спілкуватися зі світовим читацьким загалом і стає свідченням його міжнародного проникнення.

Хвалебні відгуки критиків: Твори Сафона отримали багато позитивних відгуків від критиків і літературних авторитетів. Вони високо оцінюють його майстерність у створенні складних сюжетів, глибоких персонажів та магічної атмосфери, яка пронизує його твори.

Усе це свідчить про значний внесок Карлоса Руїса Сафона у світову художню літературу XX-XXI століть і його місце серед видатних письменників свого покоління.

2.2. Місце творчості іспанського письменника Карлоса Руїса Сафона у світовій художній літературі XX-XXI ст.

Карлос Руїс Сафон (Carlos Ruiz Zafón) - іспанський письменник, який здобув широке визнання у світовій художній літературі XX-XXI століть. Його особливий внесок полягає в створенні серії романів, що входять до "Циклу Книгарніці".

Карлос Руїс Сафон - видатний іспанський письменник, і його творчість має кілька особливостей:

Романтизм і магічний реалізм: Твори Сафона часто переповнені романтичними елементами, магічними образами та містичним настроєм. Він вміло поєднує реалістичність з фантастичними елементами, створюючи особливу атмосферу та привабливість своїх романів.

Культура та історія Барселони: Барселона, місто деяких його найвідоміших творів, виступає важливим символом у творчості Сафона. Він

детально досліджує історію, архітектуру та культуру міста, надаючи йому особливий характер та містичну ауру.

Любов до літератури: У творах Сафона присутня сильна любов до літератури. Він часто включає літературні посилання, цитати та відсилання до класичних творів. Література сама стає головним героєм, створюючи інтриги та розкриваючи таємниці.

Багатопланові персонажі: Романи Сафона характеризуються глибоко прорисованими персонажами. Він надає їм складність, внутрішній конфлікт та розкриває їхню психологію. Через це читачі можуть легко співчувати та співпереживати героям його творів.

Майстерне використання мови: Карлос Руїс Сафон має винятковий талант у використанні мови. Його проза багата на виразність, поетичність та витонченість. Він володіє майстерністю слова і здатністю створювати образи, що залишають незабутній відбиток у читача.

Ці особливості творчості Карлоса Руїса Сафона роблять його одним з найулюбленіших та найвпливовіших сучасних письменників у світі літератури.

Місце Карлоса Руїса Сафона в світовій художній літературі XX-XXI століть можна охарактеризувати як визначне і впливове. Він є одним з найвідоміших іспанських письменників сучасності і його твори отримали великий успіх як в Іспанії, так і в усьому світі.

Найбільш відомим твором Карлоса Руїса Сафона є "Тінь вітру" (*La sombra del viento*), який був опублікований в 2001 році. Цей роман став справжнім світовим бестселером і отримав величезну популярність. "Тінь вітру" входить до числа найпродаваніших книжок в іспанській мові, а також був перекладений багатьма мовами і визнаний критиками як шедевр сучасної літератури.

Цей роман відзначається складною інтригою, глибокими персонажами та багатим стилістичним оформленням. Він поєднує елементи

романтичного історичного роману, детективу та містики. "Тінь вітру" розповідає історію юного Даніеля Семпере, який відкриває таємницю письменника Хуліана Каракса та його книжки "Тінь вітру". Це літературне дослідження виносить на перший план змагання з таємничим персонажем, який хоче знищити всі примірники книги.

Інші романи "Циклу Книгарніці" включають "Ангелу марнославства" (El juego del ángel, 2008), "В'язень неба" (El prisionero del cielo, 2011) та "Лабіринт душі" (El laberinto de los espíritus, 2016). Ці книги створюють величезний літературний світ, де перехрещуються долі різних персонажів, розкриваються таємниці минулого та створюється атмосфера таємниці та незабутніх пригод. Ця тетралогія розгортається у вигаданому світі Барселони, пов'язаному з книжкою та її таємницями. Кожна книга має самостійну сюжетну лінію, але їх об'єднує спільний світ і персонажі.

Сафон відомий своїм багатством мови, вмінням писати незабутні описи та створювати запаморочливі сюжети, які зваблюють читачів у світ магії, таємниць та книг.

За своїй заслугами Карлос Руїс Сафон вважається одним із найвидатніших іспанських письменників своєї епохи і залишить помітний слід у світовій художній літературі ХХ-ХХІ століть. Його твори відзначаються як поетичністю, так і заглибленням у людську психологію, таємницями і магією, що зробило його незабутнім і унікальним письменником.

Завдяки своїм творам, Карлос Руїс Сафон здобув міжнародне визнання і став одним з найпопулярніших іспанських авторів сучасності. Його романи перекладені багатьма мовами і читаються людьми з різних країн. Він зумів створити свій власний стиль і насичену художню всесвітню, що принесла йому великий успіх та шану серед читачів та критиків.

Ось деякі прояви цього визнання:

Міжнародна популярність: Його головний роман "Тінь вітру" став справжнім світовим бестселером і отримав велику популярність у багатьох країнах. Книга була перекладена на багато мов і продана мільйонами примірників. Це дозволило йому здобути широку аудиторію та популярність поза межами Іспанії.

Літературні нагороди: Сафон був нагороджений численними престижними літературними преміями. Наприклад, його роман "Тінь вітру" отримав нагороду "Еспартако" за найкращий іспанський роман, а "Ангелушка туманів" була відзначена премією "Баркселона-2009". Ці нагороди свідчать про високу оцінку та визнання критиками та літературними експертами.

Переклади: Твори Сафона були перекладені на багато мов і мають своїх прихильників у різних країнах. Це дозволяє йому спілкуватися зі світовим читацьким загалом і стає свідченням його міжнародного проникнення.

Хвалебні відгуки критиків: Твори Сафона отримали багато позитивних відгуків від критиків і літературних авторитетів. Вони високо оцінюють його майстерність у створенні складних сюжетів, глибоких персонажів та магічної атмосфери, яка пронизує його твори.

Усе це свідчить про значний внесок Карлоса Руїса Сафона у світову художню літературу ХХ-ХХІ століть і його місце серед видатних письменників свого покоління.

Для Іспанії чотири книги драматизують тривалу тінь громадянської війни в Іспанії та диктатури генерала Франко. Руїс Зафон, якому було 11 років, коли помер Франко, виріс в Іспанії, яка згодом стала конституційною монархією, членом ЄС, союзником США в Іраку, але все більше намагався утримати Каталонію. Як і найкращі історичні романісти, він писав про свої часи через втрачені та відредаговані історії, які складають основу квартету, відображають давню історичну готовність іспанської держави та католицької церкви змусити замовчати письменників та припинити їх письменницьку діяльність.

У англomовних виданнях книгам Руїса Зафона дуже допоміг Стівен Кінг, який сам був романістом-популістом, особливо цікавився метафантастикою, причому багато з його книг стосувалися письменників, над якими знущались їхні читачі, персонажі чи псевдоніми. І у Великій Британії, зокрема, «Тінь вітру», з'явилась дуже вчасно. Коли цей роман був опублікований англійською мовою, приховані знання були центральними для двох найбільших хітів того року: «Джонатан Стрендж і містер Норрелл» Сюзанни Кларк і «Код да Вінчі» Дена Брауна. Існували також дві домінуючі літературні послідовності того періоду – романи Террі Пратчетта «Дискосвіт» і книги про Гаррі Поттера Джоан Роулінг – обидва мали значні зловісні архіви: Невидимий університет Анк-Морпорка та розділ темних мистецтв шкільної бібліотеки Гогвортсу. До 2007 року, коли книга Маркуса Зузака «Книжковий злодій» сама по собі стала ще одним світовим хітом, книги в книгах стали надзвичайно прибутковим видавничим піджанром.

У ретроспективі здається ймовірним, що ці історії були поінформовані, свідомо чи ні, про зростання впливу Інтернету та цифрових сховищ, а також стурбовані подальшими побоюваннями щодо пошуку, видалення та фальсифікації даних; потім, в «темній павутині» і «глибинному стані», з'явився страх перед тим, що відбувається невидимо.

Незважаючи на всі свої історичні моделі, «Кладовище забутих книг» також яскраво відображає в цьому аспекті наш світ [Mark Lawson].

Висновки до розділу 2

Таким чином, можемо узагальнити:

1) Місце Карлоса Руїса Сафона в світовій художній літературі XX-XXI століть можна охарактеризувати як визначне і впливове. Він є одним з найвідоміших іспанських письменників сучасності і його твори отримали великий успіх як в Іспанії, так і в усьому світі.

2) Найбільш відомим твором Карлоса Руїса Сафона є "Тінь вітру" (*La sombra del viento*), який був опублікований в 2001 році. Цей роман став справжнім світовим бестселером і отримав величезну популярність. "Тінь вітру" входить до числа найпродаваніших книжок в іспанській мові, а також був перекладений багатьма мовами і визнаний критиками як шедевр сучасної літератури.

3) Інші романи циклу «Кладовища забутих книг» включають "Ангел марнославства" (*El juego del ángel*, 2008), "В'язень неба" (*El prisionero del cielo*, 2011) та "Лабіринт душі" (*El laberinto de los espíritus*, 2016). Ці книги створюють величезний літературний світ, де перехрещуються долі різних персонажів, розкриваються таємниці минулого та створюється атмосфера таємниці та незабутніх пригод. Ця тетралогія розгортається у вигаданому світі Барселони, пов'язаному з книжкою та її таємницями. Кожна книга має самостійну сюжетну лінію, але їх об'єднує спільний світ і персонажі.

ВИСНОВКИ

Висновки по темі показують, що іспанський постмодернізм в літературному процесі відрізняється полістилістичністю, інтертекстуальністю, розмиттям меж жанрів, металітературністю, політичною та історичною проблематикою, іронією та грою зі словом, а також відкритістю до новаторських форм.

Вплив постмодернізму на розвиток світової художньої літератури був значний і залишив свої сліди на різних аспектах творчості. Зокрема, йому характерне:

– Руйнування традиційних наративних структур: Постмодерністська література відмовлялася від стандартних наративних моделей, які передбачали лінійний сюжет, чітку послідовність подій та однозначну розв'язку. Замість цього, постмодерністи експериментували зі структурою творів, використовували фрагментарність, змішували різні жанри та розповідні техніки.

– Поетика метатексту: У постмодерністській літературі часто зустрічається поетика метатексту, коли авторський голос пронизує сам текст, коментуючи його, розміщуючи в ньому посилання на інші твори або розкриваючи свої літературні наміри. Це створює своєрідну взаємодію між автором, текстом та читачем.

– Повернення до популярної культури: Постмодерністська література активно використовує елементи популярної культури, зокрема масового медіа, кіно, телебачення, реклами. Це створює нові шари сенсу та сприяє взаємодії між масовою культурою та літературою.

– Рефлексія над сутністю літератури: Постмодернізм підкреслює свою власну штучність та конструктивність, що призводить до появи різних форм саморефлексії та металітературних роздумів. Постмодерністи

досліджують саму природу мови, літературних жанрів та літературного процесу загалом.

– Поліфонія та мультикультуралізм: Постмодерністська література відмовляється від єдиного авторського голосу та намагається втілити багатоголосу діалог культур, мов, переконань та досвідів. Вона відображає різноманітність світових культур та прагне викликати запитання щодо культурних стереотипів і норм.

Карлос Руїс Сафон відомий своїм багатством мови, вмінням писати незабутні описи та створювати запаморочливі сюжети, які зваблюють читачів у світ магії, таємниць та книг. Найбільш відомим твором Карлоса Руїса Сафона є "Тінь вітру" (*La sombra del viento*), який був опублікований в 2001 році. Цей роман відзначається складною інтригою, глибокими персонажами та багатим стилістичним оформленням. Він поєднує елементи романтичного історичного роману, детективу та містики. «Тінь вітру» розповідає історію юного Даниеля Семпере, який відкриває таємницю письменника Хуліана Каракса та його книжки "Тінь вітру".

Інші романи циклу «Кладовища забутих книг» включають "Ангел марнославства" (*El juego del ángel*, 2008), "В'язень неба" (*El prisionero del cielo*, 2011) та "Лабіринт душі" (*El laberinto de los espíritus*, 2016). Ці книги створюють величезний літературний світ, де перехрещуються долі різних персонажів, розкриваються таємниці минулого та створюється атмосфера таємниці та незабутніх пригод. Ця тетралогія розгортається у вигаданому світі Барселони, пов'язаному з книжкою та її таємницями. Кожна книга має самостійну сюжетну лінію, але їх об'єднує спільний світ і персонажі. За участю Девіда Мартіна, вигаданого письменника жорстоких трилерів, квартет - це квест, в якому письменники, читачі, колекціонери та бібліотекарі намагаються розкрити або приховати ключові тексти. Для Іспанії чотири книги драматизують тривалу тінь громадянської війни в Іспанії та диктатури генерала Франко.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гуменюк Т. Жак Деррида и постмодернистское мышление. К.: Норапринт, 1999
2. Гончар Т. І. Постмодернізм як парадигма сучасної культури. URL: http://archive.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Kmss/2012_13/6.pdf
3. Деконструкция. Энциклопедия культур. URL: <http://ec-dejavu.ru/d/Dekonstrukcia.html>
4. Ліотар Ж. Ситуація постмодерну. Філософ, і соціолог, думка. 1995. № 5-6.
5. Личковах В. А. Від Фауста до Леверкюна: Вступ до некласичної естетики (Лекції з філософії сучасного мистецтва) Чернігів. ЧОІППО, 2002. 181с.
6. Сикало Є. Сучасний словник літературознавчих термінів, 2023. URL: <https://ukrlit.net/info/mdictionary/280.html...%8F>.
7. Postmodern Literature Guide: 10 Notable Postmodern Authors. MasterClass. URL: <https://www.masterclass.com/articles/postmodern-literature-guide>
8. CAÑAS D., “La posmodernidad cumple 50 años en España”, El País, 28 de marzo de 1985, p. 17
9. Mark Lawson. The Shadow of the Wind and the remarkable success of Carlos Ruiz Zafón. Guardian News & Media Limited or its affiliated companies. 2023. URL: <https://www.theguardian.com/books/2020/jun/19/the-shadow-of-the-wind-success-carlos-ruiz-zafon>
10. Postmodern Literature Guide: 10 Notable Postmodern Authors. MasterClass. URL: <https://www.masterclass.com/articles/postmodern-literature-guide>